

Contemplative Prayer: Opening to God's Prayer in Us

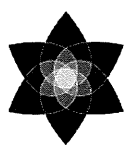
Sefer Peri Ha'aretz, Shoftim (R. Menachem Mendel of Vitebsk)

The essential point is that we do not have in our power as human beings to do anything, or account for the mitzvot or good deeds we perform, or to cleave to God's ways except through God, "creator of the fiery lights" of love and fear of God that moves in us. Surely, if God were to say "I do not wish your service" then all the "rams of Nebaiot" (Is. 60: 7) will not avail to purify ourselves. What can we accomplish next to God? If we are righteous, how does that affect God? And how can God's holiness, attachment to God occur in us if not that God's mercy is over all His works; and through the love of God, as it says: "You, God, are loving; for you reward a person according to his (His?) deeds" (Ps. 62:13).

Therefore, our devotions will not be established except after we order our praise of God and also take stock of our small worth and our true lowliness (after all, humans are made out of gross matter, dust of the earth); we cannot see with our eyes, hear with our ears or understand with our hearts except as God makes it possible: "Were it not for the One who plants the ear it would not be possible to hear; except for the One who forms the eye it would not be possible to see" (Ps. 94:9). Further, we have no power to speak except as God speaks, as it says: "*Adonai*, open my lips" (Ps. 51:17). Even our love and fear of God – are they not, in the end, also God? Who is the Lover, if not the living God Who fills our soul? And, Who is the Beloved, if not God? And, what is the love if not hewn from the very being of divinity that extends into, connects and unifies this lowly world, constricting itself into that microcosm which is the human being? So, everywhere we stand, we are standing in God, for God is the place of the world, surrounding all worlds and filling them, as well.

When the love of God overtakes us, we cannot conceive of its fullness, and we despise all our wealth in its light. No thing matters compared to it, because it all comes from God. The more we burn with love, and understand the truth of this matter – that it is not of our doing (what was it that we did to produce this? Can this lump of clay do or think anything?), that it is the spirit of God that speaks in us and His word is on our lips (cf. II Sam. 2:23), and this love, is it not a brand removed from the divine fire -- Knowing this, we will burn with enthusiasm more and more, pouring out our prayers unceasingly, and the heavens will be inadequate sheets and the seas insufficient ink to express the depth and extent of space in the heart of the true lover of God, and God's presence at its innermost point such that the breath that forms our words enflames the very heavens.

Through this love we will naturally connect with all other beings and people. We will know absolutely that this love is the flow of supernal blessing, that we receive it without merit and are unable to produce it except as God wills to send it to us. If God were to give this love as a gift to our fellow she, too, would burn with love of God. Realizing this, we recognize that we have nothing over our fellow. The proof of this is that in the absence of this love, we are like all other people in the material world: sometimes we are spiritually connected, and sometimes out of it; sometimes when we are out in the world our thoughts race around like an "arrow that flies by day" (cf. Ps. 91:5) in a thousand different ways, like all other people. So, when we have one quality, we are like this person; and when we have another quality, then we are like the any other

person led by desire. And, realizing that, we love all other Jews, even the wicked ones; we know absolutely that we are related, and that we are connected to them. We have nothing over them, except that which is given to us from heaven. So, when we are raised up through love of God, all others are raised with us; since we are connected with them, we share one soul. In each quality that we have or develop, we are connected with them – in their thousands and myriad – and so when we rise, they rise with us.

ספר פרי הארץ - פרשת שופטים

עיקר ושורש הכל: שאין ביכולת האדם בעצמו לעשות שום מעשה וחשבון מצות ומעשים טובים ולהדבק בדרכי ה' ית' כי אם על ידו ית' הבורא מאורי האש אהבתו ויראתו על פניו. ואם כה יאמר "לא חפצתי בך" כל אילי נביות (ע"פ ישע"י ס, ז) לא יועילו לו לקדש עצמו. וכי מה יועיל גבר עם אל? אם יצדק מה יפעל לו? (ע"פ איוב לה, ז) ובאיזה אופן תחול עליו קדושת ה' ודביקתו, אין זה כי אם רחמיו על כל מעשיו; וחסד אל כמאמר (תהלים סב, יג) "ולך ה' חסד כי אתה תשלם לאיש כמעשהו":

לכן, לא תכון העבודה לאלקים כ"א אחרי סדור שבחו של מקום והסתכלות זכרון מיעוט ערך עצמו ועומק שפלותו (איך האדם קרוץ מחומר גשם עכור עפר מן האדמה); בעיניו לא יראה ובאזניו לא ישמע ובלבו לא יבין כ"א אלהים עשה היום: "הנוטע אוזן הלא ישמע אם יוצר עין הלא יביט וכו'" (שם צד, ט). ואין כחו בפיו לדבר כ"א בדבר ה' כמאמר (שם נא, יז) "אדני שפתי תפתח". גם אהבתו גם יראתו הלא ה' זו? כי מי האוהב אם לא חי ה' המתפשט בנפשו? ואת מי אוהב לה? ומה היא האהבה הלא היא המוחצבת מעצמות אלהות המתפשט ומתקשר ומתאחד בעולם השפל ומתצמצם בעולם קטן הוא האדם (ת"ז ע' קל ע"ב)? ובכל מקום שהוא עומד, בתוכו ית' הוא עומד, כי הוא מקומו של עולם, סובב כל עלמין וממלא כל עלמין:

ובשעה שתוקפו מדת האהבה לאדם אין אתו יודע עד מה, וכל הון ביתו בוז יבוזו נגדה. וכולא קמיה כלא חשיבא כי מאת ה' הוא. וכל מה שהוא מתלהב יותר ומשיג בלבו אמיתות הענין: אשר לא מנפשו היא כי מה עשה ובמה יוכל לעשות ככה (מגודל עכירות גשמיות גופו ומחשבתו), אבל רוח ה' דיבר בו ומלתו על לשונו, ואהבתו הלא זה אוד מוצל מאש ה'? אז יתלהב יותר ויותר בקול גדול ולא יסף, לא תכיל היריעה ולא יספיקו ימים דיו לבאר עוצם וגודל חללה של לב האוהב אמיתי ונקודתו בזה והבל פיו בלהב השמימה:

ובאהבה זו ממילא יתקשר לכל באי עולם ובני אדם כיוצא בו. אחרי היות האהבה שפע ברכה עליונה בתכלית הידיעה כי לא זכה מנפשו אליו וא"א כלל לעשותה ולזכות בה אבל ברצונו הקב"ה נתנה לו. ואם היה נותן מתנה זו לחברו, היה חבירו כיוצא בו מתלהב לשמו יתברך. וא"כ במה נחשב הוא מחברו? והראיה: באם העדר האהבה זו, הרי הוא ככל האדם בעניני הגשמיים -- פעם במדות פעם בחרן פעם ברחוב כחץ יעוף יומם מחשבות כאלו לאלפים לכל צדיק וצדיק. והנה בהיותו במדה זו, הרי הוא כאותו אדם ובמדה זו הרי כאותו בעל תאוה. וממילא אוהב כל ישראל אפילו לרשעי ישראל; מפני אמיתות הבנתו וידיעתו שקרובים המה ויש לו שייכות עמהם. והנה הוא כאחד האדם, ואין לו לעצמו יתרון עליהם כ"א מה שענוהו בשערה מן השמים. ולכן בהיותו מתעלה באהבת ה', מתעלים כולם עמו לאלפים מפני שבהיותו במדות השייכים אליהם הרי הוא והם נפש אחת. בכל מדה ומדה שהוא מודד הרי הוא מקושר עם אלפים ורבבות בני אדם לכן בעלותו עולים עמו:

